

Afscheidsspeech Ronald van Heeringen

Mijn herinneringen aan Alexander Hoogendoorn als vriend

Basisschool

Het begon voor mij allemaal op de basisschool Eben Haëzer, hier in Kamerik.

In groep twee kwam ik al bij Alexander in de klas. Ik zag hem daar voor de eerste keer zitten, 's ochtends in de kring, naast juffrouw Van Arnhem. Alexander, zes jaar, net wezen skiën met zijn familie en met zijn been in het gips. Dat is mijn eerste herinnering aan Alex.

Daarna is Alexander eigenlijk altijd deel uit blijven maken van mijn vroege en latere jeugd.

Acht jaar lang, elke pauze spelen op het plein. En woensdagmiddag vaak naar de boerderij, daar was altijd een avontuur te beleven en te altijd een klusje te doen:

Toen we nog heel jong waren speelden we in de hooiberg met de jonge katten en gingen in de schuurtjes en in de polder op zoek naar avontuur;

Met koninginnedag knutselden we ijverig aan de mooiste karren zodat we in de jaarlijkse optocht goed beslagen ten ijs konden komen;

En op de verjaardag van Alexander aten we steevast wafels in het oude zaaltje achter de kaasmakerij. Later, toen Alex ook wat meer mee hielp op de boerderij hielpen we soms ook mee. Maar gelukkig was er 's middags en 's avonds altijd tijd voor een potje voetbal op het erf.

Zo zijn er heel wat jeugdige zomers voorbij gegaan op de oude kaasboerderij.

Voetbal

Om onze voetbalkunsten wat te verbeteren zijn veel jonge jongens hun geluk gaan beproeven bij de voetbalvereniging in Kamerik. Tweemaal in de week trainen. Ik weet nog goed dat we vlak voor de training Alex het pad naar de voetbal op zagen fietsen. Toen hij steeds dichterbij kwam viel ons iets op. Alex' haar had een ware metamorfose ondergaan. Hij kwam het veld op met zijn haar opgeschoren tot een heuse hanenkam.

Wat dat betreft stond Alex altijd garant voor onverwachte en grappige acties.

Kerkclub

Zo hebben we ook jaren met elkaar op de club gezeten; de club die eenmaal per week bij de kerk werd gehouden. Eerst op de woensdagmiddag knutselen en spelletjes doen onder begeleiding van de dames Burggraaf, Van Kesteren en Teeuwen. Uit een clubverslag van 21 februari 1990 komt het volgende stukje voor: -We gingen koekjes bakken bij de bakker. Alexander at al het deeg op en toen zei hij: "Ik ben misselijk" en toen moest hij nog naar een feestje in Montfoort -. Naarmate we ouder werden, maakten deze binnenshuize bezigheden plaats voor droppings, avondjes film of zwemmen. De hoogtepunten waren wel de weekendjes weg met Alfons en Frank als begeleiders. Het hele weekend met jongeren onder elkaar. We praatten daar veel met elkaar over serieuze onderwerpen en draaiden zo eenmaal per jaar zelf een jeugddienst in elkaar. Maar wat hebben we ook een lol beleefd met elkaar. De hele dag door keet en elk weekend het vaste ritueel: de uitgaansavond. De lokale discotheek werd dan steevast met een bezoekje vereerd, iets wat Alexander zeker dicht aan het hart lag. Het liefste danste hij de hele nacht door.

Middelbare school

Op de middelbare school kwamen we elkaar weer vaak tegen. Weliswaar waren we in verschillende klassen ingedeeld, toch bleven we elkaar geregeld zien. Op de boerderij kwam de poldersport op gang. Heel kleinschalig vergeleken bij nu, maar zeer gezellig, kwam het hele gebeuren op gang. We waren een van de eerste werknemers van Hendrik Jan en vonden het maar al te spannend als er een grote groep kwam sporten en eten.

In deze tijd beleefden we ook onze eerste uitgaansavonden. Schoolfeesten waren er regelmatig, en Alexander was zeker ook van de partij. Op een gegeven moment werd het tijd om zelf een feest op poten te zetten. Vlak voor Lex' 17e verjaardag werd het eerste Hooibergfeest georganiseerd, voor alle leeftijdgenoten van school en van het dorp. Een succes, want er volgden meer hooibergfeesten. De laatste feesten werden van muziek voorzien door Drive-in Moonlight, welke door Alexander zelf werd bestuurd. Samen met Bob en Marco heeft hij enkele jaren verschillende feesten van muzikale ondersteuning voorzien.

Naast de feesten thuis waren we, naarmate we ouder werden steeds vaker in de weekeinden in Woerden in café Victoria te vinden en we zetten onze eerste stappen in Utrecht. Zo bouwde iedereen

in die tijd zijn eigen vriendenkring op. Aan het eind van onze middelbare schoolcarrière kwam een nieuwe studie in zicht. Een nieuwe studie, een nieuwe stad en nieuwe mensen.

Studenten

Alexander koos Scheveningen uit om aan zijn studie aan de Hotelschool te beginnen. Een leuke tijd waarin hij op kamers ging. Weg van de boerderij, behalve in de weekeinden, waarin hij zijn beste beentje voor zette om de Poldersport op volle toeren te laten draaien.

De poldersport was inmiddels uitgegroeid tot een druk, goedlopend bedrijf, met in ieder geval veel bedrijvigheid in de weekeinden. Het is maar goed dat studenten zich door de weeks prima kunnen vermaken. Zo ben ik een aantal keer bij Alexander in Scheveningen geweest, waar we altijd een mooi feestje wisten te vieren.

Ook kwam hij regelmatig naar Utrecht waar ook de straten niet veilig waren voor de Amerikaanse jongens. Kerels in de bloei van hun zelfstandige leven, mannen van de toekomst.

Plannen hadden we nog zat:

Met de trein door Europa;

Naar six flags;

En slapen onder de blote hemel, iets wat we eerder deden, een nacht lang verhalen was het gevolg.

We keken naar de sterren en vertelden elkaar vele verhalen en geheimen.

Alex is helaas vroeger gestopt met leven dan iemand ooit had kunnen denken. Vertellen kan ik nu alleen nog maar tégen de sterren en hopen dat hij mij hoort.

Ik zal nooit vergeten hoe Alex was en wat we samen hebben beleefd.

Jeugd, pubertijd, studententijd altijd was hij er bij.

En ik ben er van overtuigd dat hij ook in de toekomst bij me zal zijn. In een kamertje in mijn hoofd zal hij er in ieder geval altijd bij zijn.

Lieve Alexander,

Lach alsjeblieft eens naar ons al we 's nachts naar de sterren kijken, ik zal je missen, Ronald.